



11. ledna – 4. března 2018, vernisáž ve středu 10. ledna v 17.00

Název americké kurýrní služby v poslední době zřetelně posilující svůj vliv na evropském kontinentu, Česko nevyjímaje, hotovost, první část slovních složenin označujících něco tajného a konečně pohlavní styk, to jsou verbální odkazy, které volně uvozují novou sérii obrazů Julia Reichela (1981), loňského absolventa ateliéru intermediální konfrontace Jiřího Davida na pražské UMPRUM. Snad není úplná náhoda – a to i s ohledem k načasování jeho výstavního projektu na přelom roku, kdy při jeho přípravě vrcholila spotřební horečka –, že v konečném důsledku všechna ta slova vedou k ekonomice.

Tyto termíny je ale možné vykládat také jinak. Třeba jako součást autorovy osobní mytologie. Může za nimi být pohrdání obvyklými toky financí, osobní příklon ke kryptoměnám, přemýšlení nad oportunistem vztahových záležitostí nebo jednoduše příprava exportu výstavy do regionu vzdáleného od centra. I když v poslední době Reichel občas prostě nechává věci být tím, čím jsou, a zůstává tak ve hře rovněž čtení bez přívlastků, tomu, kdo vysloví název jeho výstavy nahlas, asi neunikne ani úsečná rytmika slov a jistá souznělost. Takže není možná od věci heslovité pojmenování vnímat jako jakési rapové haiku. Tomu také odpovídá autorova představa o obraze jako vizuální poezii, která má v sobě ovšem zakódována určitá pravidla.

Jestliže předchozí práce problematizovaly především fenomén obrazu směrem k objektu nebo instalačním situacím, teď se Julius Reichel zase na čas vrátil k čisté malbě. Zůstává pro něj otevřeným systémem vizuálního uvažování opřeným o vlastní ověřené postupy a barevná schémata, prokládaným novými impulzy,

intuicí, automatismem a neřízenými zásahy náhody. Pro Julia Reichela nic jiného než malování nemá příliš smysl. Proces malby včetně odhadování okamžiku, kdy z rozpracovaného plátna vystoupit, je pro něj často zajímavější než finální výsledek. Spolu s neustálým zpochybňováním závěsného obrazu jako tradičního objektu adorace je to další důvod, proč získává postupně zkušenost a dovednosti, jaké na naší výtvarné scéně nejsou příliš běžné. Bráno důsledně z pohledu psychologie vizuálních projevů, víc než co jiného jsou to spíš *skizy*; tak jak je chápe graffiti komunita, kterou Julius Reichel v mládí také prošel. Právě odtud pravděpodobně pramení jeho přirozené obrazoborectví. Navenek se projevuje různě. Někdy je to malování na obnošené šaty – svetry, džíny, ale i pánská saka, zvláště když je v podstatě jediným výtvarným motivem na nich signatura. Už od dob studií také přibývá pomalovaná plátna bez blindrámy rovnou na zeď ve smyslu *piece*. Významně je v tomto ohledu umístování obrazoobjektů na „krycí místa“ – kolem silnic nebo třeba do vybydlených prostor. Také vrstvení obrazů přes sebe je možné si vysvětlovat jako metaforu *crossingu*, tedy přestřikání jedné práce jinou. Podobně působí i arogantní intervence do hotových kompozic bílou linkou.

Reichelovy práce v sobě směřují aspekty abstraktní i realistické malby. Volně navazují na vizuální odkaz amerického nepředmětového malířství ve smyslu Barnetta Newmana a Marka Rothka konfrontovaný s novými tendencemi postinternetové doby. Jejich základem je plošná malba založená na skládání kubických tvarů. Právě tvarovost, tedy sklouzávání ke konkrétnosti, je vyděluje



Ze série Namby Panby Nation, 2017



Ze série Namby Panby Nation, 2017



Ze série Namby Panby Nation, 2017

z oblasti totální abstrakce. Momentálně je pro Julia Reichela nové také opětovné napínání pláten na blindrámy. Nejenže jeho skoročtverce, jimž k dokonalosti chybí pět nebo deset centimetrů, jemně znejistují zavedený systém ideálních formátů, ale zároveň už nemusí malovat *alla prima*, a může se k rozpracovaným obrazům vracet. Toho se také snaží využít, takže každou barevnou plochu vytírá hned několikrát, aby dostatečně „ztěžkla“ a nasákla intenzitou podle jeho představ.

Ani v tomto případě ale Julius Reichel nenásleduje klasické postupy, jak postavit obraz. Tak jako dřív mu i v současné době jde o to, aby jím koncipovaný obrazový prostor fungoval důsledně ve dvou rozměrech. Zároveň ale k barevnému backgroundu, který se hodnotově rovná hotovému dílu, někdy přidává intuitivní čárance bílou linkou, které negují kolorit a původní vybalancovanou tvarovost. Kompozici složenou z obrazců zjednoduší a paradoxně do jisté míry i zestetizují bazální kresbou, jež ji svou suverénní existencí vlastně totálně popírá. Přitom se z podstaty jedná o umírněné, zvolna vedené gesto a sama bílá barva ze všeho nejvíce evokuje šeps, tedy malířské plátno v nulovém stavu. Přestože fakticky vystupuje, na pohled se do obrazu spíš noří. Tvarem pak občas vzdáleně něco připomíná, jako by se vztahovala k divným hieroglyfickým záležitostem včetně tesání těchto znaků do kamene. Přitom výchozím bodem je úplný opak. Julius Reichel prostě začal v pravém slova smyslu malovat. Evidentně to stačí.

Radek Wohlmut



Pohled do výstavy White Trash / Trash Pop / FCK YR CSH, Nová galerie, Praha, 2017



Vrstva, ze série Namby Panby Nation, 2017



Police, 2016, instalace na výstavě Jazyk, Galerie Hraničář, Ústí nad Labem



Pullover J. B., 2015



Bez názvu, 2015



Zátiší s balíky, 2013, prostorová instalace



Bez názvu, 2014, prostorová instalace

Julius Reichel: Fedex / Cash / Crypto / Sex
Galerie výtvarného umění v Chebu
11. ledna – 4. března 2018
Kurátor Radek Wohlmut
Otevírací doba: út – ne, 10.00 – 17.00

Souběžné výstavy
Diplomové práce na Akademii výtvarných umění v Praze
1969–1989, 11. 1. – 1. 4. 2018
Maxim Velčovský, Smišené zboží, Retromuseum,
16. 11. 2017–25. 3. 2018
Volume doprava! Příběhy bigbitu v Poohří, Retromuseum,
12. 10. 2017–18. 3. 2018

Galerie výtvarného umění v Chebu
příspěvková organizace Karlovarského kraje
náměstí Krále Jiřího z Poděbrad 16, 350 02 Cheb
T: +420 354 422 450, F: +420 354 422 163
info@gavu.cz, www.gavu.cz